

diploma voor noode zal zijn. Daarheen mogen dan gaan al de onbevoegden, die de beschaafde landen onveilig maken, mitsgaders al de vorstelijke en overheidspersonen, boeren en burgers, die hun aanhang vormen. Dàt zal opluchten! De staat Sao Paulo wil zich echter niet aan het decreet onderwerpen, en zich houden aan het stelsel van erkenning van buitenlandsche diploma's (*Zeitschr. f. ärztl. Fortb.*).

LEERSTOELEN VOOR SOCIALE GENEESKUNDE. — Het Pruisische Abgeordnetenhaus heeft zich bezig gehouden met het voorstel van één der afgevaardigden tot invoering van leerstoelen voor sociale geneeskunde, en dit voorstel naar de commissie voor onderwijs verwezen. De vertegenwoordiger der regeering was het denkbeeld niet toegedaar. Hij betoogde, dat de onderwerpen, die men onder „sociale geneeskunde” samenvat, deels van geneeskundigen, deels van rechtsgeleerden aard zijn. De eerste worden reeds bij het onderwijs in de klinische vakken, de toxicologie, de gezondheidsleer en de gerechtelijke geneeskunde behandeld. De laatste zijn reeds het onderwerp van colleges, die ook voor de medici toegankelijk zijn. De *All. med. Centralz.* voegt hieraan toe, dat men de noodige kennis om als geneesheer van verzekeren op te treden, wel uit boeken kan opdoen, en dat het staatsverzekeringwezer, zoolang het vijandig optreedt tegenover de geneeskundigen, bij hen niet zooveel belangstelling kan wekken in het verkrijgen van grootere kennis op dit gebied.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

HET BINDEND BESLUIT.

I.

Naar aanleiding van het voorstel *a* van het hoofdbestuur acht ik eenige nadere bespreking gewenscht van de vraag:

„*Moeten de artsen hun medewerking weigeren aan de fondsen, die door arbeiders „bestuurd worden?”*”

Waarom zouden zij? Als die fondsen wettelijk gebonden zijn aan vrije artsenkeuze, welstandsgrens, wijze van honoreeren, van beslechting van geschillen, waarom dan nog?

In zijn adres aan de Tweede Kamer d.d. 3 Febr. 1907, bldz. 61 e. v. heeft het hoofdbestuur eenige gronden aangegeven:

1. De oervorm der fondsen: „contributiebetaling aan den dokter tegenover recht op zijn hulp” maakt beide partijen tot gelijkgerechtigde contractanten; hun erkenning als zoodanig waarborgt de goede verhouding van patiënt tot arts.

Ik geef dit toe. Maar daarom is m. i. een *gezonde* verhouding niet uitgesloten, als wij bij de fondsen „in loondienst” treden; mits wij zorgen, dat de principiele eischen bovengenoemd wettelijk zijn vastgelegd.

2. Wij deskundigen kunnen de geneeskundig-pharmaceutische belangen der leden beter beoordeelen.

Wel mogelijk. Maar dan moeten de arbeiders ons advies maar komen vragen.

3. Omdat de ervaring fondsen met gemengd bestuur kent, die voortreffelijk werken.

Toegegeven. Maar dit mag geen reden zijn om elken anderen levensvorm van te voren te veroordeelen.

4. Omdat willekeur, machtsmisbruik, onjuiste beoordeeling van geschillen in éézijdig (door arbeiders) bestuurde fondsen te vreezen zijn.

Ook hierin is waarheid. Maar als wij onze principieele eischen hebben doorgevoerd, is de grond voor ernstige geschillen weggevallen. Overigens ligt hier het motief om op de samenstelling en bevoegdheid van het scheids-gerecht (Verzekeringsraad) toe te zien.

In de strekking van het adres van het hoofdbestuur is tweeërlei tendenz: zorg voor de gezondheidsbelangen der leden, voor de volksgezondheid; en zorg voor de belangen van den geneeskundigen stand. Wij moeten in zaken als deze met het eerste thuis blijven. De niet-geneeskundige wil, van zijn kant terecht, van ons als belanghebbenden geen oordeel dienaangaande als onpartijdig aanvaarden. De wetgever en de arbeider stellen zich op het practisch standpunt, dat zij, die de dubbeltjes opbrengen, het beschikkingsrecht moeten hebben. En ik meen, dat wij daarin zullen moeten en kunnen meegaan, mits fundamenteele voorwaarden, waarop wij onzen arbeid verkoopen gaan, vervuld zijn.

Waar is in gewichtige vragen als: hoogere contributie ten behoeve van invoering van ziekenhuisverpleging, uitbreiding van specialisten-hulp enz. de ratio voor het beslissingsrecht der deelnemers?

Het komt mij voor, dat wij artsen wat meer vertrouwen moeten hebben in de moderne beweging, welke de vereenigde arbeiders tot werkgevers maakt. Zijn wij niet arbeiders als zij? Wij zullen bij hen meer waardeering vinden dan bij den groot-fabrikant.

En waarom zoo maar en passant den eisch gesteld: de pharmaceutische groep als gelijk-gerechtigd aanvaarden, of wij staken. Als de pharmaceuten dit doorgevoerd kunnen krijgen, moeten zij het wellicht doen. Maar op onzen weg ligt de strijd daarvoor zeker niet; te minder waar, als dit doorgaat, de leden, werkgevers, tegenover de deelnemers, werknemers, in de minderheid komen.

Ten slotte komt het mij onverstandig voor een non possumus uit te spreken, als men het niet winnen kan. Wie maakt zich de illusie, gezien en gehoord de wetsvoorstellen van christelijke en van vrijzinnig-democratische zijde, de kamerdiscussies, de openbare meening, dat de artsen hun bestuurseisch ingewilligd zullen zien?

M. i. zullen wij artsen in den komende strijd verstandig doen, ons te concentreeren op de eischen, die onze faculteit om lijfsbehoud stellen moet vrije artsenkeus; welstandsgrens; scheidsgerecht.

Middelburg, 18 April 1912.

J. J. BERDENIS VAN BERLEKOM.

II.

In het nummer van dit *Tijdschrift* van 6 April j.l. wordt door het hoofdbestuur voorgesteld een bindend besluit te nemen, waarbij het den leden der maatschappij na 1 September 1912 zal verboden zijn, zich te verbinden aan eenig nieuw op te richten ziekenfonds of aan eenig ziekenfonds, dat volgens de bepalingen van een in te voeren ziekewet erkend is, tenzij in de statuten vol-
daan is aan de bekende vier hoofdoorwaarden.